

РЕЙ БРЕДЪРИ БЛАГОСЛОВИ МЕН, СЪГРЕШИЛИЯ

Превод от английски: Емануел Икономов, 1997

chitanka.info

Малко преди полунощ на Бъдни вечер отец Мелън се разбуди, след като бе дремнал едва няколко минути. Събуди се с безкрайно странното желание да стане от леглото, да отиде и да разтвори широко външната църковна порта, за да може снегът да влезе през нея. А сетне да седне в изповедалнята и да чака.

Да чака — добре, но какво?! Кого? Кой би могъл да му каже? Подтикът обаче бе тъй силен, че отец Мелън не можа да му устои.

— Какво става с мен? — промърмори сам на себе си той, докато се обличаше. — Да не би да съм полудял? Че кой по това време би могъл да иска нещо. И защо, по дяволите, трябва аз...

Но все пак се облече, слезе долу, отвори широко външната врата на църквата и застина в благоговение пред снежния гоблен, разпрострян навън. По-величава картина никой никога не бе рисувал — снегът плетеше дантели, спускаше се леко върху покривите, премрежваше лампите и загръщаше с шалове стусените покрай бордюра коли, чакащи да бъдат благословени. Снегът първо докосна клепачите на отец Мелън, сетне — сърцето му. Свещеникът усети, че дъхът му секва пред преливащата красота, затова се обърна и тръгна към изповедалнята, сподирен от снега.

„Проклет глупак — помисли си той. — Глупав старец. Я си върви в леглото!“

И точно тогава го чу — тих звук, идещ откъм вратата. Стъпки, отекващи глухо по каменния под. А накрая — шумоленето на някой, застанал току-що от другата страна на изповедалнята.

— Благослови ме — промълви мъжки глас, — защото съгрехих!

Зашеметен от неочакваността на искането, отец Мелън можа само да отвърне:

— Откъде знаехте, че църквата е отворена и че аз съм тук?

— Помолих се, отче — гласеше спокойният отговор. — Господ ме чу и ви накара да дойдете, за да ми отворите.

Нямаше какво да се каже. Затова възрастният свещеник остана да седи редом с някой, който звучеше като дрезгав стар грешник. Двамата останаха така в продължение на дълъг студен миг, докато часовникът пълзеше към полунощ. Накрая пришълецът повтори в мрака:

— Благословете този грешник, отче!

Коледа вече идваше забързана през снега. От отец Мелън се очакваха обичайните благи като мехлем слова. Вместо това той

наклони глава към решетъчното прозорче и не можейки да се въздържи, изрече:

— Вашият грях трябва да е много голям. Щом тежестта му ви е извела навън в тази нощ. При това с такова абсурдно намерение, станало възможно единствено защото Бог е чул молитвите ви и ме е вдигнал от леглото.

— Списъкът е ужасен, отче, както ще разберете!

— Тогава говорете, синко — каза свещеникът, — преди и двамата да сме замръзнали...

— Добре, ето как беше... — прошепна мразовитият глас иззад преградката. — Преди шейсет години...

— Толкова отдавна? — възкликна отец Мелън.

— Шейсет! — настъпи мъчителна тишина, преди странникът да продължи: — Тогава бях на дванайсет години. Беше в навечерието на Коледа. С баба отидохме на пазар до близкото градче. Вървахме пеш и на отиване, и на връщане. Кой имаше кола в онези дни? Връщахме се вкъщи, а ръцете ни бяха пълни с подаръци, увити в лъскави хартии. И тогава баба ми рече нещо. Отдавна съм забравил точно какво. Но то ме вбеси, хукнах като луд напред, избягах от нея. Вече отдалечил се, можех да я чуя как вика да се върна, а после как плаче. Ридаше безутешно, но аз не се връщах. Знаех, че съм я наранил. И това ме правеше по-силен. Смейки се, побягнах още по-надалеч, изпреварих я и пръв стигнах у дома. Тя се прибра след мен — задъхана, разридана. Чак тогава почувствах срам и изтичах да се скрия някъде...

— Това ли е всичко? — попита свещеникът.

— Списъкът е дълъг — отвърна печално мъжът отвъд стената.

— Продължавайте — подкани го отец Мелън.

— Сторих почти същото и с моята майка. Преди една Нова година беше. Тя ме ядоса нещо. Избягах. Чух я да вика подире ми. Само се усмихнах и се затичах още по-бързо. Защо? Защо, Боже, защо?

— Това ли е всичко? — тихо продума свещеникът, чувствайки се странно развълнуван от думите на стареца оттатък.

— През един летен ден — каза гласът — някакви гамени ме набиха. Когато си отидоха, съзрях на един храст две пеперуди — прегърнати, влюбени. Мразех щастието им. Сграбчих ги в юмрук и ги стрих на прах. Какъв срам, отче!

В този момент вятърът нахлу през църковната врата и двамата вдигнаха погледи, за да зърнат как коледен призрак от сняг се завъртя в преддверието и се разсипа на бели парцали, разпръсквайки се върху плочите.

— Има едно последно ужасно нещо — рече старецът, потънал изцяло в скръбта си. — Когато бях на тринайсет, отново през Коледната седмица, кучето ми избяга. Казваше се Бо, беше привързано към мен, обичливо, послушно. И изведнъж изчезна. Цели три дни и три нощи го чаках. Плаках. Молих се. Зовях го шепнешком. Обичах го повече от себе си. Изведнъж осъзнах, че вече никога, никога няма да се върне! А после... После, в два часа през онази нощ след Бъдни вечер, когато тротоарите бяха заледени, шушулките висяха от покривите и валеше сняг, в съня си дочух шум. Събудих се и чух Бо да драска по вратата! Скокнах, разтворих я и какво да видя! Бедното ми кученце бе там, треперецо, изплашено, покрито с мръсна киша.

Повиках го. То влезе плахо вътре, а аз паднах на колене, сграбчих го и се разплаках. Какъв коледен подарък, какъв подарък! Изричах името му, повтарях го отново и отново, а то плака с мен, скимтейки от мъка и радост. Сетне престанах да ридая. И знаете ли какво направих тогава? Набих го. Да, набих го. Заудрях го с ръце, длани, юмруци. Виках: „Как смееш да бягаш! Как смееш да ме напускаш! Как смееш!“.

И го бих, бих, докато отмахвах. А то стоеше и приемаше всичко, сякаш знаеше, че си го е заслужило, че не е оправдало любовта ми, както сега аз не оправдавах неговата. После се отдръпнах, останал без дъх. От очите ми рухнаха сълзи. Прегърнах го отново, притиснах го до себе си, но този път ридаех: „Прости ми, Бо, моля те, прости ми!“.

Ала то, отче, не ми прости. Погледна ме с големите си тъмни очи и сърцето ми завинаги се заключи от срам. Оттогава до днес споменът за любимото същество се връща всяка Коледа. Не през останалата част на годината, а на всяка Бъдни вечер неговият призрак се завръща. Виждам кучето, чувам ударите, разбирам грешката си! През всичките тези години не можах да простя на себе си!

Чак когато мъжът замлъкна и се разрида, свещеникът се осмели да се обади:

— И затова ли сте тук?

— Да, отче, не е ли ужасно?

Свещеникът не можа да отговори, тъй като по лицето му се стичаха сълзи и без да знае защо, почувства липса на въздух.

— Ще ми прости ли Бог, отче? — запита гостът.

— Да.

— А вие ще ми простите ли?

— Да. Но нека преди това ви кажа нещо и аз, синко. Когато бях десетгодишен, и на мен ми се случиха същите неща. С родителите ми, разбира се, но после и... с кучето ми, любовта на моя живот. То също избяга и аз го намразих. А когато се завърна, го приех с обич, след което го набих. До тази нощ не съм споменавал никому за това. Срамът остана в мен за цял живот. Изповядвал съм всичко друго, освен това...

Настъпи мълчание.

— Така че, отче?

— Господ, драги човече, Бог Господ ще ни прости. Макар и късно, но го изповядахме. Най-накрая се осмелихме да го изречем. Аз, разбира се, също ще ви простя. Но в крайна сметка...

Старият свещеник не успя да продължи, защото от очите му потекоха нови сълзи.

— Искате ли моето опрощение, отче?

Свещеникът кимна мълчаливо. Навярно другият почувства полъха на този знак, защото добави бързо:

— Е, добре. Давам ви го.

Двамата поседяха така в мрака известно време, докато на вратата не се появи друг призрак. Той застина за миг, после се разпръсна, превърнал се в сняг.

— Преди да си тръгнете — каза свещеникът, — елате да пийнем по чаша вино.

Големият часовник на площада удари полунощ.

— Коледа е, отче — рече гласът иззад преградата.

— Мисля, че това е най-хубавата Коледа.

— Най-хубавата е.

Отец Мелън се изправи и излезе от изповедалнята. Изчака за момент да забележи някакво помръдване от другата страна, но така и не улови никакво движение. Сбърчвайки вежди, свещеникът се пресегна, отвори вратичката на изповедалнята и надникна вътре в другата килийка.

Там нямаше никой!

Протегна ръка и опипа тъмнината. Изповедалнята бе празна. Обърна се и тичешком се втурна през портата. Огледа навън. Улиците бяха пуси. Снегът си валеше тихо, а някъде отдалеч закъснели часовници отброяваха полунощ.

Отец Мелън се извърна и съзря високото огледало, което стоеше в преддверието на храма. В заскрежената му повърхност се отразяваше неговият образ. Без да се замисля, вдигна ръка и го благослови с кръстния знак. Отражението в огледалото стори същото. Тогава старият свещеник избърса очи и се упъти да вземе виното.

Навън Коледа и снегът бяха навсякъде!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.